

РЕШЕНИЕ

№ 898

гр. София, 11.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8708** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е реда на чл. 208 - чл. 228 от
Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ
от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 13.08.2012г. по НАХД № 4049/2011 г. на Софийски районен съд
(СРС), НО, 93- ти състав, е потвърдено наказателно постановление (НП) №
22-2202096/17.11.2010г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда",
с което на [фирма] на основание [чл. 416, ал.5, вр. чл.414, ал. 1 от КТ](#) е наложена
имуществена санкция в размер на 5 000 лв., за това, че в качеството му на
работодател е приел на работа Ф. В. Ц., без да сключи трудов договор с нея преди
постъпването ѝ на работа на 10.09.2010г. – нарушение на чл.61, ал.1 КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от
[фирма], с която се иска отмяна на първоинстанционното решение като неправилно
и незаконосъобразно. Счита, че решението е неправилно, поради нарушение на
материалния и процесуалния закон, като навежда доводи, че неправилно
административния орган е квалифицирал извършеното нарушение, тъй като е
осъществен състава на чл.62, а.1 КТ, а не на чл.61, ал.1 КТ. Навежда доводи за
„маловажност” на установеното нарушение и пледира за преквалификация на същото
с оглед приложението на чл.415в от КТ. В с.з. процесуалният предсатвител на
жалбоподателя поддържа касационната жалба, моли същата да бъде уважена и

претендира съдебни разноски.

Ответникът Дирекция "Инспекция по труда" – С., чрез процесуалния си представител – юрк.С. оспорва жалбата и моли решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че обжалваното решение на СРС е правилно, а жалбата - неоснователна. Дава заключение за неговото потвърждаване.

Административен съд - С.-град, VI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целения с нея деволутивен и суспензивен ефект. Разгледана по същество, тя е **ЧАСТИЧНО** неоснователна.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателствата чието съществуване са налице данни по делото; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 2 АПК за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

С оглед изпълнението на това задължение и въз основа на фактите, установени от въззивният съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но постановено при нарушение на материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съдът възприема установената от районния съд фактическа обстановка, въз основа на която съдът прави следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентния административен орган в съответствие с процедурните правила и с материалния закон. Безспорно са установени нарушенията и вината на нарушителя. Спазването на условията по индивидуалните разрешения са абсолютно задължителни и не могат да бъдат нарушавани поради наличие на други обстоятелства.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки изключително подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени писмените доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за

установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

Настоящият състав на АССГ не може да се съгласи с инвокираните в жалбата доводи. По силата на чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. В разглеждания случай не е спорно, че Р. В. е престирала труд в полза на касатора, без по между им да е сключен трудов договор. Същата е имала работно време и определено работно място, което се установява от попълнената от нея саморъчно декларация, т.е. налице са елементите на валидно възникнало трудово правоотношение. В тази връзка не би могъл да бъде приет довода, че се касае за неизпълнение на чл. 62 от КТ, поради което основаниято за наложеното наказание следва да бъде чл. 414, ал. 3 от КТ. Според тази норма, в редакцията ѝ към месец септември 2010 г., работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция. С последващо изменение на КТ, това наказание се налага вече и за неизпълнение на задължение по чл. 61, ал. 1 от КТ. Към момента на констатиране на нарушението, допускането на работник до изпълнение на трудовите му задължения без да е сключен трудов договор се квалифицира като нарушение, различно от това по чл. 62, ал. 1 от КТ и при положение, че същото не е изрично посочено в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 от НК, правилно е приложена общата разпоредба на чл. 414, ал. 1 от НК. Без съмнение несклучване на трудов договор между работника и работодателя преди постъпването на работа е било неизпълнение на законово задължение и към момента на извършване на проверката, както и несклучване на трудов договор в писмена форма. Изцяло от компетентността на административно-наказващия орган е да прецени какво точно е нарушението и какво съответно да бъде наложено за извършването му.

По отношение на релевирия довод за маловажност на случая, настоящият съдебен състав намира, че независимо от влязлата в сила към датата на постановяване на решението разпоредба на [чл. 415в, ал. 2 от КТ](#) (ДВ, бр. 7/2012 г.), съгласно която не са маловажни нарушенията на [чл. 61, ал. 1](#), [чл. 62, ал. 1](#) и [3](#) и [чл. 63, ал. 1](#) и [2](#), съдът с оглед направеното възражение и действалия по-благоприятен режим към датата на постановяване на процесното НП счита, че не е налице маловажен случай тъй като в случая липсват двете кумулативни предпоставки на посочената разпоредба, представляващи по същество критерии, касаещи обективната страна на извършеното деяние.

Настоящата инстанция обаче намира наложената санкция за необосновано висока и предвид липсата на мотиви в НП касателно размера, в който е наложена, съдът намира, че същата следва да бъде изменена, като на „Ко център- БГ” бъде наложена имуществена санкция в размер на минимума, предвиден в чл. 414, ал. 1 КТ /действал към момента на извършване на нарушението/, а именно – 1 500 лв. Така определената санкция в минимален размер отговаря на тежестта на нарушението, на степента на обществената му опасност и с нея могат да се постигнат целите на наказанието.

Касателно направеното искане за присъждане на съдебни разноси, настоящата инстанция намира същото за недопустимо в това производство. В ЗАНН не е регламентирана процедура за присъждане на разноси в полза на страна в административнонаказателното производство. По въпроса за разноските разпоредбата чл.84 от закона препраща към субсидиарно приложимия Наказателно-процесуален кодекс, където обаче липсва уредба за присъждане на направените от подсъдимия разноси за правна помощ. Въпросът за разноските в административнонаказателното производство е предмет на Тълкувателно решение № 3/08.04.1985 г. по н.д. № 98/84 г., ОСНК, което съгласно чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт е задължително за органите на съдебната и изпълнителна власт. Съгласно цитираното постановление, производството по обжалване на наказателни постановления е особен вид наказателно производство, като за разноските по това производство, важат правилата относно делата за престъпления от общ характер, защото както с престъпленията, така и с административните нарушения, се засягат определени обществени, а не лични отношения. Освен това, както при наказателните дела от общ характер, така и при административнонаказателните дела, преследването и доказването се осъществяват от държавните органи. Следователно, ако наказателното постановление бъде потвърдено или изменено, разноските се възлагат на нарушителя, защото с виновното си поведение е станал причина те да бъдат направени, а при отменяване на наказателното постановление разноските остават за сметка на държавата, защото жалбоподателят не е извършил нарушението и не е станал причина да се направят разноси.

Предвид изложеното дотук, разпоредбите на чл.187-190 НПК, които регламентират въпроса за разноските, следва да намерят приложение и в административнонаказателното производство. Действително съгласно чл.187, ал.1 от кодекса разноските по наказателното производство се посрещат от сумите, предвидени в бюджета на съответното учреждение, освен в посочените от закона случаи. Обаче съгласно чл.190, ал.1 НПК, когато подсъдимият бъде признат за невиновен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата.

Предвид субсидиарната приложимост на правилата на НПК по въпроса за разноските в административнонаказателното производство, следва да се съобрази и константната практиката на ВКС на РБ, която например с решение № 41 от 13.03.2002 г. на ВКС по н. д. № 686/2001 г., III н. сочи, че по аргумент на противното, от тълкуването на чл.169, ал.3 НПК (отм.) може да се направи извод, че когато подсъдимият бъде оправдан, следва да останат за сметка на държавата само разноските направени по обвинението, като наказателния съд не може да определя в тежест на кого да останат договорените разноси, каквото е възнаграждението на избрания от подсъдимия защитник. Поради тази причина ако подсъдимият намира, че са му причинени неимуществени или имуществени вреди в резултат на това, че е обвинен в извършване на престъпление, за което е оправдан, държавата дължи обезщетение по ЗОДВПГ (отм.), вкл. и за разноските, направени на договорно основание. Следователно в административно-наказателното производство по ЗАНН не е допустимо присъждане на разноси за правна помощ в полза на жалбоподателя при отмяна на наказателното постановление. Редът, по който лицето може да реализира претенцията си за разноси, с които се е ощетил при отмяната на наказателното постановление, в случай, че са налице предпоставките и основанията за реализиране на отговорността, е друг и е уреден в ЗОДОВ.

По изложените съображения и на основание чл.222 ал.1 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН Административен съд София-град, VI касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 13.08.2012г. по НАХД № 4049/2011 г. на Софийски районен съд (СРС), НК, 93-ти състав.

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2202095/17.11.2010г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда", в частта в която на [фирма] е наложена имуществена санкция, като вместо определената в НП имуществена санкция в размер на 5 000 лв. ОПРЕДЕЛЯ на [фирма] имуществена санкция в размер на 1 500лв. за извършеното нарушение по 61, ал.1 КТ.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането за присъждане на разноси като недопустимо.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

.